

Науково-художній часопис

КОГО ВИЩА

2011 рік, жовтень, число 10 (72)

Наталія СИВАЧУК

СВІТ І ЛЮДИНА

Світ — це колосальна голограма. Кожна його точка містить повну інформацію про світ у цілому. Основа Світу — Свідомість, носієм якої є спіторсійні поля. Слова і думки — торсії, які творять явлення світу. Думка народжується, і про неї зразу знає весь світ. Людина енергетично проектується на Всесвіт в пропорціях, що не зрівняти з величиною її фізичного тіла. Яка величезна відповідальність покладається на людину, котра розуміє це. Об'єктивно дійшли висновку, що Світ має в своїй основі Свідомість, як єдине світове начало. Сьогодні, в світлі останніх відкриттів,

існування світу як універсальної Свідомості, що по-різному проявляє себе, є науковою реальністю. Поле Свідомості породжує все. І наша свідомість — частина його.

Кожен з нас повинен знати і пам'ятати це! Думки створюють нашу реальність. Найбільша сила думки — це сила створення або страшна сила руйнування. Кожну секунду людина подумки притягує певну ситуацію свого життя в майбутньому. І чи буде ця ситуація зі знаком «+» чи «-» залежить від тих думок і емоцій, які людина посилає у Всесвіт. Якщо це — любов, радість, задоволення, то і події будуть позитивні, якщо ж це — гнів, злість, образа, заздрість, то і події будуть негативні, а інколи навіть трагічні.

Чому так? Як все це відбувається? Все це пояснює Закон тяжіння. Кожне створіння у світі — це згусток енергії, яка вібрує, і таким чином взаємодіє з іншими тілами. Ми — люди — також енергетичні створіння, відповідно і наші думки — сильна енергія, яка взаємодіє з тілами і своїм зарядом «+» чи «-» притягує різні події в наше життя.

Вчені прийшли до висновку, що Всесвіт — це суперсучасна обчислювальна машина, і крім неї нічого в світі більше немає. Усе решта — та чи інша форма проявленого Абсолюту.

Наука визнала, що основою існуючого є Абсолют, і цим підтвердила (неодноразово) наукове підґрунтя філософсько-етичного. Сучасна наука підтверджує наявність психічної енергії як реально існуючого енергетичного поля. Обмін словом, думкою — це обмін могутнім зарядом енергії. І це вже наукові знання. Людина є клітинка людства, радість і біль кожного неминує позначається на всіх.

За допомогою експериментальної фізики вчені довели, що кожна наша думка, слово, кожен звук, які утворює людина, спотворюють фізичний вакуум (носії торсійних полів),

що оточують нас, і створюють торсійні поля, які можуть бути правого і лівого обертання. Залежно від якості наших думок, слів і намірів, ці обертання впливають на будь-яку людину позитивно чи негативно. Це абсолютне наукове підтвердження аксіоми про дотримання чистоти думки, про утворення людиною мислеобразів (стійких польових утворень), які несуть у собі певну інформацію.

Отже, приходимо до висновку, що всі наші думки матеріальні. Посилаючи певну думку у Всесвіт, ми автоматично притягуємо певні події свого життя. Тому потрібно контролювати свої думки і заряджати їх відповідно позитивною енергією.

Кожна людина протягом свого життя впливає на все, що відбувається навколо неї, на людей, на ситуації. Вона своїми думками, своїм буттям створює свою реальність, свідомо чи несвідомо. І в кожній людині завжди є право вибору:

а) відпустити все на самоплинність, не контролювати процес думок і відповідно за це платити ціну — невдачі по життю, розбиті сім'ї, посереднє життя без значимих результатів; або

б) взяти на себе відповідальність за своє життя, перш за все за свої думки, ставити конкретні цілі, діяти і змінюватись постійно, і відповідно, отримувати високі результати в житті і здійснювати всі свої мрії, а ще — допомагати іншим втілювати їхні мрії в життя і таким чином реалізувати себе, знайти і відпрацювати ту програму, заради якої кожен з нас прийшов на цю Землю.

Наталія Зарудняк

Наша майбутня зміна

Цей рік ввійде в історію нашого навчального закладу як рік заснування педагогічного ліцею при університеті. Ліцей Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини — це заклад нового типу (перший в Україні). Дев'ять, десять, одинадцять класи — ліцейні. Діти навчаються за програмами, які допоможуть їм прийти у вищий навчальний заклад уже з певною базою знань.

З перших днів ліцейіст ознайомилися з життям університету, беруть в ньому активну участь.

Так, вони здійснили екскурсії по факультетських аудиторіях, ознайомилися з діяльністю університетського літоб'єднання імені Миколи Бажана (очолоє — Павленко М. С.). Обговорювали кращі, на їхній погляд, твори літстудійців. Готуються озвучити свої проби пера в університеті.

Разом з викладачами факультету (Денисюк В. В., Зарудняк Н. І.) вони вивчають проблемні питання історії української мови, теоретичні аспекти шкільного курсу української літератури, працюють над написанням творчих робіт.

Ліцейісти із задоволенням були присутні на презентації І курсу факультету української філології. Директор Інституту філології та суспільствознавства Коваль Валентина Олександрівна представила їх як нашу майбутню зміну. Студентство вітало нових друзів бурхливими оплесками.

Ліцейісти гідно представляли свій заклад на конкурсі знавців української мови.

Перші місяці існування ліцею, перші враження, перші захоплення... Сьогодні ліцейісти — це допитливі, невтомні шукачі істини, які мріють про те, що змінять цей світ на краще; це ті люди, які гідно представлятимуть наш факультет у майбутньому.

Оля Музиченко, 11-А клас

Нещодавно в селі Вишнопіль, що на Тальнівщині, вкотре проводилась церемонія нагородження переможців регіонального літературного конкурсу імені Федора Мицика. Утім, цього року вона була особливо урочистою, адже припадала на 100-ліття з дня народження Поета. Майже все село, школярі-вчителі, а також почесні запрошені (районна влада й преса, гості з Черкаського й Уманських університетів, письменники тощо) з цієї нагоди зібрались в святково прибраному й завітчаному Будинку культури.

Нагородження відбувалось у трьох номінаціях: поезія, проза й літературознавчі дослідження. Приємно, що скрізь гарно відзначились саме уманці: в номінації «Поезія», серед чотирьох переможців були випускники Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, учасники університетського літоб'єднання імені Миколи Бажана Дмитро Левадко й Катя Прилипка; в номінації «Проза» єдиною переможницею була уродженка Бабанки, а нині аспірантка Києво-Могилянської Академії Леся Павленко; а в номінації

Переможці конкурсу Катя Прилипка й Леся Павленко.

«Літературознавчі дослідження» перемогу (ще й дуже багато схвальних відгуків) отримала учениця Уманської міської гімназії і скромна авторка цієї замітки.

На цьогорічний конкурс імені Федора Мицика я подавала свою спробу дослідження (над цією темою паралельно працюю і при Малій Академії наук під керівництвом Чернишевої Лариси Андріївни) «Слово і Школа як наріжні основи творчості Степана Павленка». У цій роботі є згадка й про те, як уважно Степан Павленко ставився до творчості Федора Мицика, як старанно списав мало не весь блокнот у сирій палітурці виписками з його віршів, листування й відомостей про його життя. Але в своєму виступі під час отримання диплома я казала про інше. Казала, що мені бачиться чимало спільного у біографії й творчості Степана Павленка: обидва жили по совісті, вміли цінувати красу, любили книги, обожнювали Слово... Прожити так, щоб після тебе краще жилося іншим — хіба ж не найкраще, що може бути?

Подячні виступи переможців чергувались із виступами науковців (серед них — професор Черкаського Національного університету Володимир Поліщук та його колега, кандидат наук Валентина Коваленко), односельців, родичів Ф. Мицика. Зокрема, найбільше зусиль щодо вшанування пам'яті Поета прикладає його син, етнограф і краєзнавець Вадим Мицик. Його

слово було особливо зворушливим і цікавим. А після цього був прекрасний концерт, створений

зусиллями вишнопільських школярів і учасників хору з Тального.

Свято вийшло дуже гарним і теплим.

Звісно, всі переможці (і я не виняток) широким дячним шановним членам журі за таке вагоме й серйозне пошанування. Звісно, ми розуміємо, що тепер нам треба працювати значно більше, аби стати гідними високого звання лауреата. Але я сподіваюсь, що, як і Федір Мицик, як і Степан Павленко — теж зумію якимись своїми вчинками примножити Добро у цьому світі. Принаймні, премія імені Поета і все те прекрасне дійство мене на це не лише надихнули, але й — до цього зобов'язали.

Гості заходу: викладачі УДПУ Марина Павленко й Леонід Козинський, письменники-науковці з Черкас Валентина Коваленко й Володимир Поліщук.

ТВОРЧИСТЬ УЧАСНИКІВ ЛІТЕРАТУРНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ІМЕНІ МИКОЛИ БАЖАНА

Тетяна Комар, 1 курс
Я — Кохання

Пробачте всі погаслі очі,
В яких украло я вогонь!
Це ніби виколупать в ночі
Останки сонця, світла донь...

Пробачте непосохлі квіти,
Що пролили свій перший сік,
Коли приречений любити
Безжальним рухом барви зсік!..

Пробачте всі банальні фрази,
Що із брехнею розлились
Мов ріки крові, та не зразу
З прощенням ринули у вись.

Пробачте мрії всі крилаті,
Що не сплелись у майбутті
Таких чужих в одній кімнаті,
Та в мріях рідних, двох життів.

Пробач і ти, гаряче серце,
Що варте тисячних пошан,
Коли саме ж частуєш перцем
Дарованих від мене ран.

Пробачте всі, кому цілунку
Мого не вдалося пізнати,
Бо паїд високого гатунку
Найважче з дерева дістать...

Олена Мельниченко, 1 курс
* * *

Кохання починається з очей,
В яких сягаєш часом океану,
Не бачиш інших навкруги речей,
А лиш любові почуття і шану!..
Коли полинеш у бездонний світ,
У карі хвилі, в ніжність чорноброву,
Здається, в душу хлюпнув дивоцвіт
І серце розтривожив юнакові!..
Багато є і тверджень, і ідей
За що людину можна покохати.
Любов для мене — це тепло очей,
Яке так щедро хочу дарувати!..

Дмитро Левадко
Осінь. Delirium Tremens*
(Трагедія у двох діях)

І
Перше вересня
Здрастуйте! Я — Дмитро Листопадович.
Моє завдання:
навчити учитись,
навчити творити,
навчити любити,
навчити жити,
і все — по совісті.

Є прекрасні романи й повісті,
є поеми і вірші промовисті,
і Старий і Новий Заповіт —
відкривайте, читайте, учіть!

Через терни ідіть і — ad astra!
Знайте, що помилитесь — не впасти.
Часу обмаль у нас. Ви спішіть
пізнавати безмежний цей світ.

Не даремно бажаю вам жити,
вірно людям і Богу служити
незалежно від віку і зросту,
адже бути Людиною — просто.

* Delirium Tremens (лат.) — біла гарячка

II
Останнє вересня
Нащо сваритесь і лихословите?
Нащо ви найслабкішого ловите?
Нащо б'єте його і знущаетесь?
А з дорослих чому насміхаєтесь?

Нащо пишете, нащо малюєте
непристойності? Ви мене чуєте?
Нащо курите все без розбору?
Вам за розум би взялися впору.

Дуже влучно Миколка із Толіком
облаювали державну символіку!
Петрик з криком: «Ich tuЯ zerstijren**» —
у припадку зірвав усі штори.

Чи багати, чи ремена взяти
і старанненько вас відшмагати? —
виховний процес, так би мовити.
А у відповідь: «Не пішов би ти?..»
.....

Епілог
Здрастуйте! Я — Дмитро.
Моє завдання:
навчитись учити,
навчитись творити,
навчитись любити,
навчитись жити,
і все ж — по совісті!..

Є трагічні романи й повісті,
є життя, де немає прозорості,
час для сміху і час, коли плачемо,
щоб забути, і навіть пробачити.

Скоро вітер напівзимовий
прожене останнє тепло.
Впаде листя позовккле додолу.
Мов ніколи і не жило.

Якщо Вам докучаю —
зламайте ребро.
Все. Проходить. Усе. Минає.
Здрастуйте. Я... Дмитро?..

** Ich tuЯ zerstijren (нім.) —
я мушу руйнувати

Марина Поліщук, 1 курс

Ностальгія
Сьогодні знову бродить осінь,
А я люблю, коли зима.
Зі мною тьм цієї ночі,
Та і її вже тут нема.

Так дивно небо сумувало,
Немов прощалося назавжди.
В словах останніх вже замало
Любові, ласки, доброти.

Для когось я — це тільки спогад,
Віджила у віках строфа,
Украдена весна і здогад,
— Життя за безцінь, задарма..

...Маленька посмішка на згадку
І ніжний погляд через Час.
У ностальгічному припадку
Я — вічність у твоїх очах!

Шкода, що не відчули ми надію,
Проте не жаль, що зруйнувалося життя...
Тепер лише про спокій іноді я мрію
І знову поринаю в забуття.

Там тихо чути скрегіт серця,
Що рветься ввись, у далечинь...
Але закрились потаємні дверця,
Тож заспокойся, любий, і спочинь.

Давай удвох залишимося самотні
І не почувемо тих остогидлих слів...
Залишимо цей світ людей сьогодні,
Увірнемося у темряву похмурих снів.

Непорозуміння

Ми раптом розминулися з тобою...
Лиш кілька слів – між нами вже стіна!
І день новий почався із журбою,
І знову залишилася одна.

Яксь дурня, якесь непорозуміння,
І, ніби, зупинилося життя...
І знов затих той промінець надії,
Я тихо поринаю в почуття...

Чому так сталося? Чому ж це так болить?
Ти не знайдеш потрібних слів...
Я потону у темряві похмурих снів...

Ольга МАТІЗИН

Ти – сон, що оживає на яву,
Ти – радість сонця, в променях надії...
Лише для тебе, милий, я живу
І вірю в здійснення своєї мрії!

Ти – щастя мить, що сповнює серця,
Ти – сльози посмішки, ти – радісна подія...
Для тебе, мій коханий, я пишу,
Про тебе я в житті лиш мрію!

Ти – місяць молодий, ти – пристрасне бажання,
Ти – день новий, ти – світле те чекання...
Віддам життя своє за нашу мить єднання,
Я все віддам лиш за Твоє кохання!

Чому

Чому так важко і водночас легко?
Ось, ніби, поруч – раптом вже далеко.
Ти – не чужий, але й мені не рідний...
Чому залишив слід в душі помітний?..

Твій погляд, голос, дотик твій
Існує лиш у світі моїх мрій.
З тобою в серці я живу,
Страждаю, плачу і люблю!

Тобою сповнені мої думки,
Рабиною твоєю буду залюбки!
І посмішка твоя розтоплює сніги,
Що душу "зрїли" не одні віки...
Живеш, не знаючи моєї ти біди,
А я мовчу, не можу навіть підійти...
Лиш серце калата, у скроні б'є...
Все ж дякую тобі, що ти у мене є!!!

Олена Наконечна ПЕРШІ БУДИТЕЛІ НАРОДНОГО ДУХУ В ГАЛИЧИНІ

Їх називають «Руською трійцею» — Маркіяна Шашкевича, Івана Вагилевича та Якова Головацького. Заслуги цієї

«трійці» дуже вагомі. То були перші на Західній Україні письменники демократичного напрямку, творці знаменитої «Русалки Дністрової» (1837), що поклала початок новій, народній літературі на західноукраїнських землях.

Іван Миколайович Вагилевич, як і М. Шашкевич та Я. Головацький, виходець із священницької сім'ї. Народився він 2 вересня 1811 року в селі Ясені, Стрийського округу (нині Рожнятівський район, Івано-Франківської області). Дитинство провів серед селян-бойків. Спочатку навчався в чотирикласній школі містечка Бучача, далі — у Станіславській гімназії, а потім у Львівській семінарії, де й зійшовся близько з М. Шашкевичем та Я. Головацьким.

Перший відомий вірш І. Вагилевича «Смерть» (1829) написаний польською мовою. Із якоюсь приреченістю вісімнадцятилітній юнак пише про смерть, труну. Тужливо-меланхолійний настрій він перейняв у швейцарського поета Й. Заліса-Зевіса, з якого узяті епіграф до вірша. Елегійно, та вже не так містично звучить другий із ранніх польських віршів І. Вагилевича — «До Л***» (1830).

У гуртку М. Шашкевича Вагилевич продовжував час від часу віршувати по-польськи. Свідченням цього є поезії «Спомин», «Життя» та ін. Дві тогочасні українські балади — «Мадей» та «Жулин і Калина» написані, мабуть, спеціально для «Зорі» або для «Русалки Дністрової», де й надруковані (у збірнику «Син Русі» творів І. Вагилевича і Я. Головацького не було).

У паперах поета в Львівській науковій бібліотеці імені В. Стефаніка зберігається зошит польських віршів з написом на першій сторінці: «Poezie D. J. Wagilewicz», датований 1835 — 1841 роками. Рукописна збірка складається з трьох розділів: «Лірика», «Епіка» та «Драматика». Розділ «Лірика» ділиться на два цикли: «Думки» та «Думи».

Польські вірші І. Вагилевича, за винятком твору «Зустріч», публікуються вперше. Хоч вони не становлять якоїсь особливої естетичної цінності, проте багато додають до характеристики особистості поета. Зауважимо, що «Станси до М. 3.» мають певний

біографічний елемент: Марія Зарицька, котрій вони адресовані, була нареченою І. Вагилевича.

До циклу «Думи» ввійшли чотири олітературені поетом у дусі «Слова о полку Ігоревім» народні легенди: «Пліснесько», «Добрилів», «Бич» і «Дністер». В основі «думи» «Бич», наприклад, лежить легенда про місто Дрогобич. Колись на місці теперішнього Дрогобича, за легендою, красувалося місто Бич. Дикі татарські орди, які насунули на Підкарпаття, не змогли його взяти силою і вдалися до підступу. «Дума» закінчується тим, що Бич було спалено, а його захисників посічено або взято в полон. За легендою ж, на місці пожарища згодом

засновано Другий Бич — теперішній Дрогобич.

І. Вагилевич гордий славою рідної землі, але йому боляче, що його народ соціально й національно уярмлений. І письменник одверто говорить про це у своїх творах, зокрема в «думі» «Дністер».

У розділі «Епіка» вміщено уривок з віршованої повісті «Упір», створеної на основі народних повір'їв. Фрагмент цієї повісті у свій час був опублікований.

Єдиний у спадщині діячів «Руської трійці» драматичний твір — віршована п'єса І. Вагилевича «Марія» — лишився незавершеним. Уривок, що зберігся (початок першої дії), — це філософські розмірковування двох приятелів над сенсом людського життя.

Відомий Іван Вагилевич і як автор талановитої прозової інтерпретації «Слова о полку Ігоревім». До неї був доданий широкий коментар польською мовою, що являв собою рунтовну наукову працю. Вагилевичу належить також і польський

переклад цієї літературної пам'ятки, зроблений одночасно з українським.

Не знайдено досі Вагилевичів переклад «Краледвірського рукопису», в якого було опубліковано лише три «пісеньки». В публікації зберігся його переклад «Суд Любушин» із «Зеленогірського рукопису».

Із поеми Я. Коллара «Дочка Слави» І. Вагилевич переклав вісім сонетів. З художнього боку цей переклад досить недосконалий — це чи не перша поетова проба пера українською мовою. В автографах І. Вагилевича є також три польські переклади грецьких епітафій.

У революційний 1848 рік І. Вагилевич став редактором української газети «Дневник руський», яка, однак, проіснувала недовго — вийшло всього 9 номерів. Поет навіть не встиг тут повністю надрукувати свій огляд «Замітки о руській літературі». Очевидно, він працював над оглядом безпосередньо під час виходу «Дневника руського» і друкував його в міру готовності (№5, 6, 9). Огляд Вагилевича «Замітки о руській літературі» — перша в Галичині спроба нарису історії української літератури.

В автографі зберігається велика праця Вагилевича польською мовою «Письменники Польщі — українці».

Серйозної уваги заслуговує І. Вагилевич і як історик, етнограф та фольклорист. Хоча його статті місцями слабо аргументовані, та загалом вони відповідали тогочасному рівневі науки.

Під час навчання в семінарії та в перші роки після її закінчення І. Вагилевич активно записував український фольклор. За «підозріле вештання» між людьми в одному селі він був заарештований і відправлений до батьків під нагляд місцевої влади. Як фольклорист Вагилевич у «Руській трійці» чи не найдіяльніший. Саме йому належить вступ до пісенного розділу «Русалки Дністрової» — «Передговорік к народним руським пісням». У цьому вступі автор пов'язує історію української культури зі стародавньою Київською Руссю і наголошує на тому, що пам'ятки минулого мають велике виховне значення, а народні думи та пісні вселяють віру в перемогу і кличуть на боротьбу.

І. Вагилевич робив записи гуцульського, бойківського та лемківського діалектів. Польською мовою він написав статті «Гуцули, мешканці східного Прикарпаття», «Бойки, русько-слов'янський люд у Галичині», «Лемки, мешканці західного Прикарпаття».

Велика частина наукових розвідок І. Вагилевича лишилася незакінченою. Серед них і праця про символіку в слов'янських народних піснях. Тривалий час поет збирав матеріали про слов'янську демонологію.

Різномісна творча натура І. Вагилевича через несприятливі умови життя до кінця не розкрилася. Після революції 1848 року він працював перекладачем австрійських законів на мову «русинів» у так званому «краєвому відділі», а останні роки життя був упорядником львівських архівів.

Помер І. Вагилевич 10 травня 1866 року.

Оля НАЗАРЕНКО

Солоні краплі дощу
Дощ... Я люблю дощ. Просто йти порожньою вулицею чи парком і вслухатися в шепіт своєї душі. Дощ плаче за мене. Здається, він мене розуміє, розділяє мій сум, мої тривоги. Я зупиняюся й дивлюся в небо... Там так темно, незрозуміло і, напевно, сумно... Блискавка повертає мене в реальність. Вона освітлює все навколо, та лиш на пару секунд. Як яскраві моменти в житті — щастя і страх... Холодні краплі стікають по моєму волоссю падають на руки. По обличчю біжать каплі і падають на губи... солоні... чи дощ це?.. Я вже й не розумію. Стає спокійнішою... і погода, і душа.

Поздно
Ніколи не услышу твій голос
Это, напевно, страшнее всего...
И глаза лишь во сне я увижу,
Но наутро не вспомню его.

Как-то быстро, внезапно все вышло:
Смерть внезапно приходит всегда.
И неважно ни кто ты, ни что ты,
И неважны ей даже года.

Как же хочется время вернуть
Хоть на день, хоть на час.
Не грубить, не кричать и не ссориться
Подойти и тихонько обнять.

Как же поздно ценить я все начала,
Поняла, что конец есть всему.
Непонятным одно лишь осталось —
Почему? Почему?

Олена МОХНАТЮК

Темрява — це все, що зараз маю,
Не бачу шляху, по якому йду...
Я за тобою бігти не встигаю,
А ти ловиш лиш свою мету...

Що зі мною — ти не помічаєш,
Лиш про себе думаєш завжди.
Що люблю тебе — чудово знаєш,
Та залишаєшся холодним ти...

Я б віддала все життя за тебе,
Та ти не помітиш і цього...
Це життя... мені його не треба,
Я радо віддаю ТОБІ його...

Ти можеш посміятись наді мною,
Я все прощу — чудово знаєш сам.
І за можливість бачитись з тобою

Я все, що маю, без жалю віддам!

Стор. 8

Видавничий центр «ПП Жовтий О. О.» пропонує видавничо-поліграфічні послуги високого рівня:

- виготовлення макетів обкладинок та палітурок;
- палітурні роботи книг, наукових робіт, канцелярських документів;
- підготовка до друку і видання книжкової продукції;
- виготовлення ескізів та друк візитних карток, запрошень, вітальних листівок, буклетів тощо;

Отож, запрошуємо до співпраці. Гарантуємо доброзичливе ставлення та добротність виконуваних робіт.

Чекаємо вас за адресою: м Умань, вул. Садова, 28.

■
Невже ти справді віриш?
Я ні. Я не вірю,
І не живу, лише існую
Заради тебе.

■
А ти віриш в дива? Чому?
Невже ти справді ангелом
Був, колись? Якби я стала
Пташкою, я б теж повірила...
Мабуть, тобі. Бувай...

Українцю
Озвіться, о браття, нащадки країни,
Всі разом гукніть: «Я люблю!
— люблю тебе ненько, люблю Україно!
О, будь неповторна, тебе я молю.»

Давайте підніmemo мати свою,
Підніmem калину червону!
Не сам ти, не бійся, ти з нами в строю,
Ти матимеш власну корону!

Ти будеш царем, бо ти є українець,
Ти був ним, і є ти, і будеш ти знов.
Не зможе розп'яти країну нам німець,
Бо завжди до неньки палає любов.

І завжди прекрасна моя Україна
Забувши минулі, голодні часи,
Тепер буде знову велична країна
Лиш тільки, о брате, пильнуй і не спи!!!

Моїм матерям
Маю матері я дві, однаково добрих,
Тихих, милих і красивих, іноді хоробрих.
Одна ненька — то моя Ангел, що вродила.
Іниа матір — що життя, й серце покорила.
Ангел-матір — то моя «світлая Світлана»,
Що душа її як в музи, і уста, й осана.
Іниа — то моя прекрасна, рідная країна
Мила ненька пресвята, Матір-Україна.

■
О, чому ти знову снишся,
В ніч проти Різдва?
Знов ти любиш там, смієшся,
Й кажеш, що шкода,
Що ніч така коротка,
Безмісячна й сумна,
Що скоро буде знов та
Прекрасная весна.

І знову — проснуся
І буду плакати я.
Більш ніколи не озвуся,
Більше не твоя.
Більше знов не зможем
В очі подивитись.
Хоч досі ми ворожим,
Чи зможем залишитись...

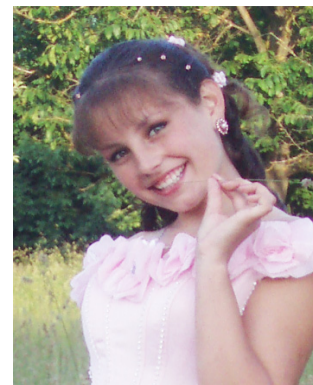
Але це марно все. О, ні.
Я ніколи більш не буду
Твоєю на землі!

■
Хто сказав, що янголи на небі?
Ось вони з тобою, оглянься!
Друзі, рідні і далєбі,
Просто в їхні очі подивись.

Всі вони на першій погляд однакові,
Але в кожного душа своя.
Кожну мить вона в новій обнови,
Ось така вона лише одна.

Загляни у вічі і дізнайся
В кожного там рай і власний ад.
Вік живи і кожний день навчайся,
Відрізняй де темний ліс і світлий сад!

Галина КОНОПЕЛЬКО

■
Стигне кава на столі —
Вічна моя отрута.
Багато таких на землі —
«Просто жива істота».
Хочеться спати всю ніч —
Сон приходить під ранок.
Холодний душі паралич
Чекає останній світанок.
І завжди здається так було,
Протягом всіх століть.
Я помню вітром носило
Останній листок з верховіть.

■
Тихо-тихо ходить сон під твоїм вікном,
Та не спитьсь щось тобі добрим тихим сном.
То читаєш, то малюєш, думаєш про щось.
Чи невже ти все це віриш, очікуєш когось?
Мені жаль тебе насправді, скільки простоти
В твоїм серці, твоїх думках... Ти мене прости,
Зла тобі я не бажаю, просто оглянься,
І в чийсь думки таємні тихо прокрадись.
Там побачиш темне світло і безмежне зло,
Де від світла доброти, вже не йде тепло.
Ось чому не вір ти людям, як самій собі,
Вони знищать все прекрасне у твоїй душі.

■
Гуляння й крики на весь етаж,
Святкують сьогодні свято.
Закрилась в кімнаті, неначе муляж
Кимось темним проклята.

І мов безумна: пишу все, пишу
Рок не згаса ні на мить.
Юна ще дуже, нічого не пишу
Опісля, та й нащо лишити?

Хоча... Постривай... Залишу
Холодну могильну плиту,
Виття сумне вовче під ранок,
Й сумний, опустівший світанок.

■
Я пам'ятаю той день,
А ти, пам'ятаєш?
Ми сиділи й дивились на небо.
Пробач, що не змогла
Не змогла залишитись.
Ти тільки знай!
Пам'ятай!

Вийду на світанку, стану серед поля,
Буду зустрічати вранішній туман.
Друг — моя самотність, мати — моя воля,
Думи мої дивні, наче той буран.

Загорнусь в накидку, гляну в далечінь.
Що ніхто не бачить, вмить побачу там:
Он відкрила крила дивна височінь,
Он сріблясті роси розклали свій крам.

І без меж кінечність кличе в дивний храм,
Де дримає тихо незупинний час.
Й не потрібно більше говорити устам,
Ти заснеш навечно, прокинувшись нараз.